

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομᾶς ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προληφθένται δι' ἔν ἔτος.

ΒΕΒΛΙΑΖΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πλατείας, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανταῖα

Περίοδος Β' — τόμ. 40^ο

Ἐν Ἀθήναις 15 Μαρτίου 1903

Ἔτος 25^ο — Ἀριθ. 11

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Ἀνδρῆκος τώρα τῆ Ροζαλία τὴν ἀκούει σὺν καὶ μένα· ξέχωρα μόνον ἀπὸ τὸν Κερμάν, πὸ τὴν κουτουλιζέι . . . μὰ ξεύρετε γιατί; γιατί τὸν φοβάται καὶ φεύγει.

— Λοιπὸν σύμφωνοι, εἶπεν ὁ Τζανῆς. Ἐμὰι πολὺ εὐχαριστημένος. Πηγαίνω νὰ προετοιμάσω τὴν μητέρα σου γιὰ τὴν εἰδησι . . . Σε περιμένω, παιδί μου.

Ὅταν ἐγύρισεν εἰς τὴν καλυβὴν, ὁ Ἀνδρῆκος εὗρε τὴν μητέρα του νὰ κλαίη. Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἀνεγνώριζεν ὅτι ὁ Τζανῆς καὶ ὁ υἱὸς τῆς εἶχαν δίκαιον, ἀλλ' ἡ μητρικὴ τῆς καρδία δὲν ἐπονοῦσε διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον.

Ἐπειτα, ἡ ἀπουσία τοῦ Ἀνδρῆκου θὰ ἦτο μακρά. Ὁ Τζανῆς, ὁ ὁποῖος θὰ τον ἔπερνε φυσικὰ μαζί του, θὰ ἔφευγε μὲ τὸν Ζά ν - Μ π ά ρ τ (*), μέγα κάρabi τρικάρτον, ἀνήκον εἰς τὴν λεγομένην Ἑθνικὴν Ἐταιρίαν. Οἱ διεύθυνται τῆς σπουδαίας αὐτῆς Ἐταιρίας κατεγίνοντο τότε νὰ ἐγκαταστήθουν ἀνταποκριτὰς καὶ πράκτορας εἰς τοὺς κυριώτερον ἐμπορικὸς λιμένας τοῦ Ἑξωτερικοῦ, καὶ νὰ ἐκμεταλλευθῶν τὰ πρῶτόντα τῶν διαφόρων χωρῶν, μὲ τὰς ὁποίας εὐρίσκοντο ἤδη εἰς σχέσεις, ἢ καὶ ἄλλων ἀκόμη, ὅπου θὰ ἔκριναν ἐπιμερδὰς νὰ στείλουν πλοῖα.

Δύο ἀνώτεροι ὑπὴλληλοι τῆς Ἐταιρίας θὰ ἐπεβάζοντο διὰ τούτο εἰς τὸν Ζά ν - Μ π ά ρ τ, τοῦ ὁποῖου ὁ πλοίαρχος εἶχε διαταγὴν νὰ συμμορφώνηται μὲ τὰς ὁδηγίας των. Κ' ἐπειδὴ ἐλογάριαζαν νὰ σταματήσουν ἀρ-

κατὸν καιρὸν εἰς μερικὰς χώρας, τὸ ταξίδι των δὲν εἶχεν ὀρισμένην διάρκειαν. Ὑπέβησαν ὅπωςδὴποτε ὅτι θὰ διαρκούσε δύο ἢ τρία χρόνια τ' ὀλιγώτερον, ἀλλ' ὁ φρόνιμος Τζανῆς δὲν το ὠμολόγησεν ἀμέσως εἰς τὴν δυστυχῆ Μαριάνναν.

Ἐνεκα τῆς σπουδαίας ἀποστολῆς τῶν δύο αὐτῶν ὑπαλλήλων, τοὺς εἶχαν δώσει τὸ καλλίτερον καὶ γρηγορώτερον πλοῖον τῆς Ἐταιρίας, μὲ τὸν ἰκανώτερον πλοίαρχον καὶ μὲ τὸ ἐκλεκτότερον πλήρωμα. Δ' αὐτὸ μὲ πολὺ μεγάλην

δυσκολίαν κατώρθωσεν ὁ Τζανῆς νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸν κ. Ταγκῶ, — τὸν πλοίαρχον τοῦ Ζά ν - Μ π ά ρ τ, μὲ τὸν ὁποῖον ἐταξεδίευσεν ἕξ χρόνια τώρα. καὶ ὁ ὁποῖος ἔξετιμα πολὺ τὸν ἀξίον ναύτην, — τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ ἐδέχεται καὶ τὸν μικρὸν Ἀνδρῆκον ὡς ναυτῶ-πουλο (μωῦτσον.) Εἰς τὴν ἀρχὴν μάλιστα ὁ κ. Ταγκῶ τοῦ το ἠρήθη.

«— Μὰ καπετάνιε μου, τοῦ εἶπε τότε ὁ Τζανῆς, εἶνε γυιὸς τοῦ μακαρίτη Ἀντώνη Μοράνδου, τοῦ τιμονιέρη, πὸ καθὼς ξεύρετε, δὲν εἶχε τὸ ταῖρι του!

Πνίγηκε ὁ δυστυχισμένος πέρσου, διὰ νὰ σώθῃ ἕνα φίλο του. . . Ἡ γῆρα του καὶ τὰ παιδιά του δὲν ἔχουν τίποτε νὰ ζήσουν. Ἀλήθεια, ὁ γυιὸς του εἶνε μικρὸς ἀκόμα, ἀλλὰ ἐγὼ τὸν πέρνω ἀπάνω μου. Ἐπειτα εἶνε πολὺ ψηλὸς καὶ πολὺ γερὸς γιὰ τὴν ἡλικία του.

— Καλὰ λοιπὸν, φέρ' τον, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

— Εὐχαριστῶ, καπετάνιε.

— Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι δὲν θὰ τον κρατήσω ὀριστικῶς, παρὰ ἀφοῦ τὸν ἰδῶ.

— Μάλιστα, μάλιστα! Προσκυνῶ, καπετάνιε.»

Ὁ Τζανῆς ἔφευγεν, ὅταν ὁ πλοίαρχος τὸν ἐξαναφώνησεν:

«— Εἶπες, ὅτι οἱ γονεῖς του εἶνε πτωχοί;

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν, ἂν τὸ παιδί χρειασθῇ τίποτε γιὰ τὸ ταξίδι, ξεύρεις, ἀποπύρουχα, παπούτσια, ἕνα σωρὸ μικροπράγματα τελοσπάντων. . . δάνεισέ του χρήματα καὶ σοῦ τα δίδω ἐγὼ. Ἄν τυχὸν δὲν ἔχῃς καὶ σὺ, γράψε μου. . . ἀκούς;

— Εὐχαριστῶ, καπετάνιε, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη. Ὁρκί-

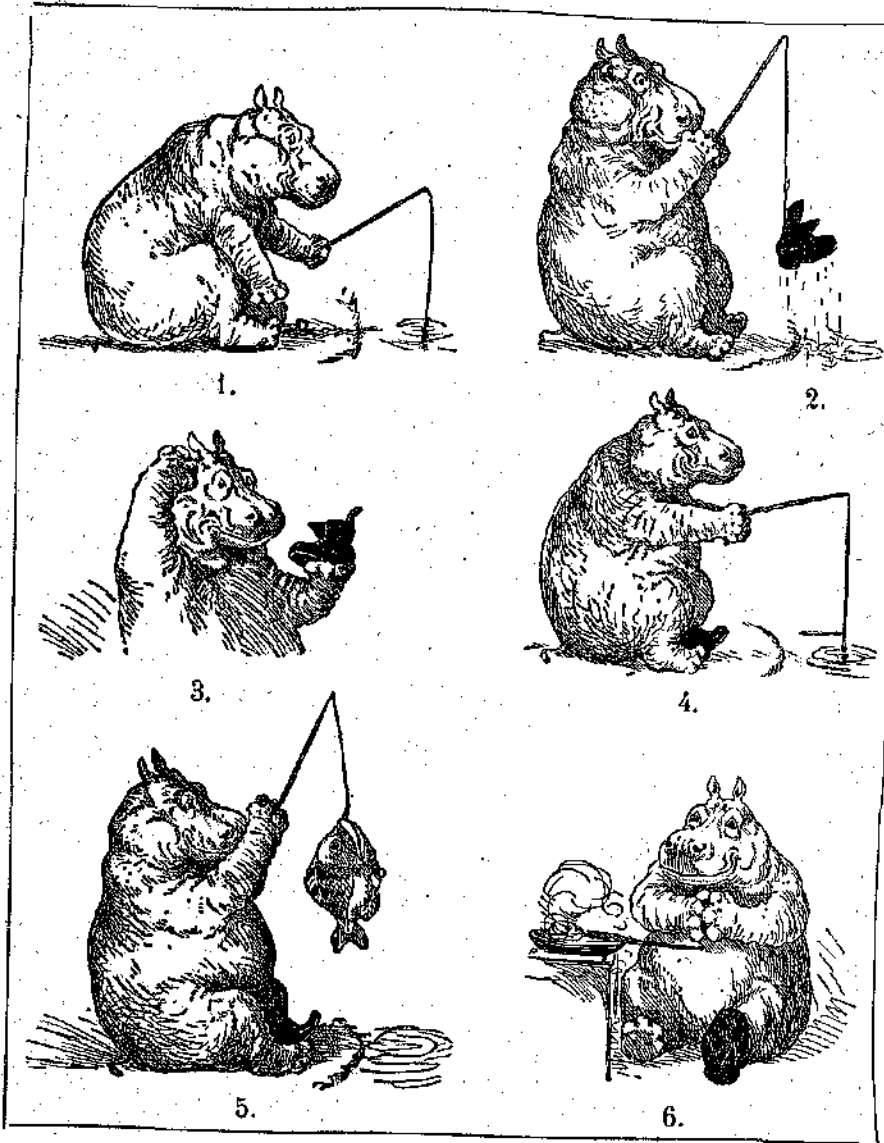
* Προσέχοντο καὶ αἱ τρεῖς μαζί. (Σελ. 83, στήλ. α'.)

(*) Jean Bart, διάσημος γάλλος θαλασσοπόρος τοῦ 17^{ου} αἰῶνος. Σ. τ. Μ.

ΤΟ ΨΑΡΕΥΜΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΔΙΑ ΤΟΝ 78ον ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

[Ίδε την προκήρυξιν εις την σελίδα 86]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ' (Συνέχεια)

— Καλά να πάω! ανέκραξεν η Αιμιλία. Έτσι μου έπρεπε... Αύριο, ενώ οι άλλοι θα διασκεδάζουν, εγώ θα κλεισθώ εδώ όλομόναχη. Να μάθω άλλη φορά να θυμόνω!

Και ήρχισε να κλαίη με λυγμούς δυνατούς, διότι η τιμωρία τή έφαινετο βαρεία. Έμεινε ούτω επί μίαν σχεδόν ώραν, κατεχομένη τότε μὲν ὑπὸ ἀπελπίσας σφοδράς, τότε δὲ ὑπὸ ἐκλύσεως τελείας, και μετά τούτο εὗρεθη εἰς θέσιν νάντιμετωπίσῃ με κάποιαν ἡρεμίαν και ψυχρότητα τήν συμφορὰν τῆς. Πῶς νὰ διορθώσῃ τὸ κακόν; Μόνον ἕνας κουρέυς

ἤμποροῦσε νὰ διευθετήσῃ ἐκεῖνο τὸ χάος. Ἄλλ' ἤτο ἀρὰ γε εὐκόλον νὰ εὗρῃ;... Εἰς τόπον οὗτου τὸ ἐστιατόριον ἦσαν ἀγνωστα, διόλου ἀπίθανον νὰ ἐθεωροῦντο και οἱ κουρεῖς ὡς ὄντα μυθολογικά.

«Ὁ Κάρολος θὰ με φωτίσῃ» εἶπε καθ' ἑαυτήν, χωρίς νὰ σκεφθῇ ὅτι ἔπρεπε νὰ τῷ ἐξηγήσῃ συνεπεία τίνων ταπεινωτικῶν περιπτώσεων ἠναγκάσῃτο νὰ ζητήσῃ κουρέα.

Ὁ Κάρολος εὗρεσκετο εἰς τήν αὐλήν, και ἤτο τόσο βυθισμένος εἰς τήν ἐργασίαν του, — ἐκαθάριζε τὸ τουφέκι τοῦ πλοιάρχου Χῶβ, — ὥστε ἡ Αἰμιλία ἠναγκάσθη νὰ του φωνάξῃ δις.

«Ὅταν εἶδε τήν ἀφρανόσκουπαν, ἔβαλε γέλια δυνατά.

— Γελᾶς εἰ; δηλαδή με περικαίσεις! ανέκραξεν ἐκεῖνη δυσπρεπημένη.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ὁ Κάρολος, ἀλλὰ δὲν πταίω ἐγώ. Προκαλῶ οἷον δῆποτε νὰ σας ἰδῇ και ἂν μπόρῃσῃ νὰ μὴ γελᾷσῃ... Μὰ τί σας συνέβη;

— Τίποτε, εἶπεν ἡ Αἰμιλία, βλέπουσα ἔξαφνα πόσον δύσκολος ἤτο ἡ ἐξήγησις.

— Μήπως σᾶς ἐπίσασε καμμιά μηχανή;

— Ὁχι.

— Μήπως τὰ ποντίκια ἐπεχείρησαν ἀπόψε νὰ σας φάγουν;

— Οὔτε παῦσε, σὲ παρακαλῶ, τὰς ἐρωτήσεις, και δόσε μου γρήγορα τήν διεύθυνσιν κανενὸς κουρέως.

— Σοβαρῶς, μὲς Αἰμιλία, δὲν μοι λέτε πρῶτα ποῖς σᾶς ἔκαμε τὸ ὠραῖον αὐτὸ κούρευμα;

— Δὲν ἤθελα νὰ το 'παῖ, ἐπιθύρῃσεν ἐκεῖνη ἀποστρέφουσα τήν κεφαλὴν, και ὅμως πρέπει!... Εὐεῦρεῖς, ἡ γιαγιά τὰ εἶχεν αἰώνίως με τὰ μαλλιά μου...

— Πῶς; ὥστε αὐτῆ;... διέκοψεν ὁ Κάρολος, με τόσον θυμόν κατὰ τῆς κυρίας Χῶβ με ὄσσην συμπάθειαν διὰ τὸ θυμὰ τῆς. Μὰ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κουτσουρέψῃ ἔτσι τὰ μαλλιά σας!

— Ὁχι, ὄχι! ανέκραξεν ἡ Αἰμιλία ἀλήθεια ἡ γιαγιά ἤθελε νὰ κόψω τὰ μαλλιά μου, ἀλλ' ἐγὼ τὰ ἐκουτσούρεψα, καθὼς εἶπες.

— Σεῖς, μὲς Αἰμιλία;

— Ναί, ἐγώ, ἀπὸ τὸ θυμὸ μου, ἐψέλλισεν ἡ Αἰμιλία, πίπτουσα ἐπὶ σωροῦ ἀθύρων, ὡς ἐξηγῆσθαι ἐκ τῆς ἐξομολογήσεως ταύτης.

Ὁ Κάρολος δὲν ἐτέλεμα νὰ τήν κυτάξῃ δὲν εὗρεσκεν οὔτε μίαν λέξιν νὰ τῆς εἰπῇ, διὰ νὰ τήν παρηγορήσῃ. Ἐἵχεν ἰδῆ ὡς τῶρα ἀνθρώπους θυμωμένους, καρραγωγείς, ἐργάτας χωρίς ἀνατροφὴν ἢ γερολόκους θαλασσινοὺς εἶχεν ἀπαντήσῃ ἀκίμη και μερικὰς γραικας, ἰδιοτρόπους και νευρικὰς, αἱ ὁποῖαι ἐθύμοναν με τὸ παραμικρόν· ἀλλὰ αὐτὸ ἤτο ἀδύνατον νὰ ἐνοήσῃ, πῶς μία κόρη με καλὴν ἀνατροφὴν, ἡμερὴ και καλὴ πρὸς ὄλους συνήθως, και ὑπομονητικὴ μαζὶ του ὅπως δὲν θὰ ἤτο κανεὶς διδάσκαλος, πῶς μία τοιαύτη κόρη ἤμποροῦσε νὰ φεθῇ ἔρμαιον παραφορᾶς, ὡς ἐκεῖνη τῆς ὁποίας ἔφερε τὰ ἴχνη!

— Κάρολε, τῷ εἶπεν ἡ Αἰμιλία μελαγχολικῶς, μετὰ τινὰς στιγμὰς σωπῆς ἐπιτόνου· εἶπέ μου εἰλικρινῶς, σὺ δὲν θυμόνεις ποτέ;

— Ὁ ναί, βεβαίωτατα, ἔχω καὶ ἐγὼ τὲς κανέες μου στιγμὰς, ὅπως ὄλοι, ἀλλά...

— Ἀλλὰ ὑπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξὺ τῶν κανῶν σου στιγμῶν και τῶν ἰδικῶν μου, εἰ;

— Τί ὠφελῆθήκατε, σᾶς παρακαλῶ, ποῦ κατεστρέψατε τὰ ὠραῖά σας μαλλιά; εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἄν ἤθελατε σκεφθῆ ὀλίγον...

— Ὁ, ἂν ἐπρόφθανα πάντοτε νὰ σκέπτομαι, διέκοψεν ἐκεῖνη, θὰ ἤμου ἀγγελος.

— Βεβαίωτατα! ἀπήντησεν ὁ Κάρολος με μεγάλην σοβαρότητα.

— Δυστυχῶς, ὑπέλαθεν ἡ Αἰμιλία, φαίνεται ὅτι ἐκληρονόμησα τὸν παράφορον χαρακτήρα τοῦ παπποῦ, και με ἔλας μου τὰς προσπάθειάς νὰ διορθωθῶ, δὲν κατορθῶνω τίποτε... Καὶ τῶρα ποῦ με γνωρίζουν ὄλοι ἐδῶ μέσα θὰ με ἀποστραφοῦν, ἀρχινῶντας ἀπὸ σένα! ἀνέκραξεν με δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Μήπως ὄλοι δὲν ἔχομεν τὰ ἐλαττώματά μας; εἶπεν ὁ Κάρολος και πρῶτον, ἂν δὲν σας ἐδασάνιζαν...

— Δὲν θὰ ἐθύμονα. Ναί, αὐτὸ εἶνε βέβαιον... ἀλλὰ δὲν εἶμαι κανένα μωρὸ παιδί, νὰ μὴν ἔχω οὔτε λογικὸν οὔτε θέλησιν... Θέλω νὰ μάθω νὰ συγκρατοῦμαι. Ἐλα, περιμένω τήν διεύθυνσιν ποῦ σου ζητῶ πρὸ μισῆς ὥρας.

— Τοῦ κουρέως;... Θὰ εὗρετε ἕνα καλὸν εἰς τὸ Μεγάλον Δρόμον, λέγεται Κούπλανδ. Τὸ μαγαζὶ του μοιάζει με παντοπωλεῖον, ἀλλὰ μὴν ἀνησυχεῖσθε· ζυρίζουν και κόβουν μαλλιά, ἀπὸ μέσα, σὲ καμαράκι.

— Εὐχαριστῶ, τρέχω.

— Μὲς Αἰμιλία!

— Τί θέλεις;

— Εἶνε περὶ τὸν νὰ διηγῆσθαι εἰς τὸν Κούπλανδ τί και πῶς... δὲν εἶνε δική του δουλειά... και ἐπειδὴ ὄλοι οἱ κουρεῖς εἶνε φλύαροι, ὄλο τὸ χωρὶς θὰ ἐμάνθανεν ὡς τὸ βράδυ τὸ μυστικόν σας, ἂν τοῦ το ἐλέγατε.

— Ναί, ναί, ἡσύχασε, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία.

Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἠμπόδισε τὸν Κάρολον νὰ σκεφθῇ μετὰ τήν ἀναχώρησίν τῆς.

«Ποῦ νὰ σωπάσῃ αὐτὴ!... Με τὸν διαχυτικὸν και εἰλικρινῆ χαρακτήρα ποῦ ἔχει, ἀρκεῖ νὰ τῆς κάμουν μίαν ἐρώτησιν διὰ νὰ τῇ δλῆν τήν ἀλήθειαν, ἔστω και ἂν εἶνε ἐναντίον τῆς. Ἡ καίμενη, πόσον ἐφαίνετο λυπημένη!... Τί κρίμα νὰ ἔχῃ τὸ ἐλάττωμα τοῦ θυμοῦ, ἐνῶ ἔχει τόσα προτερήματα. Δὲν θὰ το ἐπίστευα, ἂν μοῦ το ἔλεγε κανένας ἄλλος. Ἀλλὰ θὰ διορθωθῇ. Ἐχει ἀρκετὴν φρόνησιν διὰ νὰ ἐνοήσῃ πόσον τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ τήν βλάπτει, και ἀρκετὴν θέλησιν ὥστε νὰ το κατακινήσῃ, ἂν πάρῃ μίαν φορὰν τήν ἀπόφασιν.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.
Η ΕΣΠΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΑΡΑΣ ΕΛΜΒΟΡΝ
Η ΠΑΛΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΑΓΓ
Αἰμιλία

«Γελᾶστε, κυρία Φάγγ, γελᾶστε ὅσον θέλετε, δὲν θὰ θυμώσω» τὸ πρῶτον εἶνε τῷ ὄντι ἀστείωτατον... Ὅταν ὁ κουρέυς μοῦ εἶπε σήμερον τὸ πρῶτον, ὅτι τὰ

μαλλιά μου ἦταν σὲ τέτοιο χάλι, ὥστε ἔπρεπε νὰ κοποῦν ἀβαθεία» δὲν ἐφραντάσθη ὅτι θὰ μ' ἐκούρευε σὺ ρ ρ ι ζ α, ὡς τὸ δέρμα, και θὰ με ἔκαμνε γ ο υ λ ι ! Τελος πάντων! ὅτι ἐγένετο ἐγένετο... Μοῦ μένει ἡ ρ ι ζ α τῶν μαλλιῶν μου, και αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερον, — και ἴσως μάλιστα μοῦ μένει περισσότερο ἀφ' ὅ, τι μοῦ ἄξιζεν, ὕστερ' ἀπὸ τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον θυμόν! Ἀλλὰ τί ἀστεία ποῦ εἶμαι! Μοῦ φαίνεται ὅτι μοῦ λείπει μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μου. Μπᾶ! δὲν βαρύνετε! κι' αὐτὸ θὰ περάσῃ!...

«Κυρία Φάγγ, δὲν μοι ἀρέσει νὰ λέγω μεγάλα λόγια· ἀλλ' αὐτὸ θὰ μοι γίνῃ μάθημα, σὺς το ὑπόσχομαι.

«Ἐζήτησα συγγνώμην ἀπὸ τῆ γιαγιά μου ἐκείσισαι πολλῶ, ἀλλ' ἡ συνείδησίς μου μ' ἐτυπτε, και δὲν θὰ ἡσύχαζα ἂν δὲν το ἔκαμνα. Ἐπῆγα λοιπὸν εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον, και ἀποκαλύπτουσα τὸ γυμνὸν κρανίον μου, εἶπα:

«— Γιαγιά, σᾶς παρακαλῶ νὰ με συχωρεῖσθε γιὰ τὰ πρῶτά...

«Ἐως ἐδῶ, τὰ ἐπῆγα λαμπρά· ἀλλ' ἔτσι, χωρὶς νὰ το θέλω, ἐπρόσθεσα:

«— Εἶμαι σχεδὸν δεκαπέντε εἰτὼν, γιαγιά· δὲν νομιζετε ὅτι εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ διὰ θ ε σ ω τὰ μαλλιά μου και προπάντων νὰ τα διατηρήσω;

«Ὁ νὰ τήν ἐβλέπατε! Ἐστράφη

πρὸς τὸν παπποῦν, διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν και προστασίαν. Νέα ἐκπληξίς! ὁ παπποῦς ἐγελοῦσε με τήν καρδίαν του.

«— Ἡ Αἰμιλία ἔχει κάποιον δίκην, εἶπε, και ἐγὼ ἔκαμα ὄλωσδεῖλου ἄσχημα νὰ λύσω τὸ ζήτημα ἐπιπολαίως. Λυποῦμαι τὰ ὠραῖά τῆς μαύρα μαλλιά· ἀλλὰ θὰ ξαναγίνουν, και τὸ κουρευόμενον αὐτὸ κεφαλάκι θὰ χρησιμεύσῃ ὡς διδάγμα και εἰς τοὺς δύο μας... Ἐλα νὰ με φιλήσῃς, μικρὰ εἰκὼν και ὁμοίωσις τοῦ ἑαυτοῦ μου, και προσπάθησε εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ θυμώνῃς τῆ γιαγιά σου.»

«Τὸν καλὸ μου τὸν παπποῦ!... Ἐν τούτοις εἰς ἐκεῖνην ἔμεινε ἡ τελευταία λέξις:

«— Δὲν εἶχα θυμώσῃ, εἶπεν, ἀλλὰ δὲν ἤτο δυνατόν νὰ κάμω διαφορετικὰ ἀφ' ὅ, τι ἔκαμα.»

«Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον και νὰ με ἰδοῦν ὄλοι αἱ φίλαι μου, ἡ Καίτη Χάκκετ προπάντων, ποῦ εἶνε τόσον περιπαίκτηρα! Καὶ ἡ Χαρά μ' ἐφόβιζεν ἐπίσης. Τί θὰ ἐλεγεν ἀρά γε; Δὲν θὰ μοι ἐσήκωνε τήν φιλιαν τῆς, ἂν ἐμάνθανε τὰ διατρέξαντα; ἐσυλλογιζόμην. Καὶ ἤμην δυστυχῆς ὄλον τὸ ἀπόγευμα ἐξ αἰτίας αὐτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ
[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάυ]

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Νὰ ἐβλέπατε σὲ τί χάλια παρουσιάσθησαν στοὺς γονεῖς των, ἔπειτα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ψάρευμα!... Βρεγμένοι μούσκεμα, ἀπὸ τήν κορφή ὡς τὰ νύχια! Πῶς; μήπως τοὺς ἤλθεν ἰδέα νὰ κυνηγήσουν τὰ ψάρια κολυμβῶντας... με τὰ ρούχα;

«Ὁχι· ἀλλὰ νὰ τί συνέβη:

Καθὼς ἔκαμε νὰ πιάσῃ ὁ Τοτός τὸ μπαρμποῦνι ποῦ εἶχε ψαρέψῃ ὁ Τάκης, τοῦ ἐφυγεν ἀπὸ τὰ γκίστρι και ξανάπεσε 'στὴ θάλασσα· κάνει τότε νὰ τὸ ἀρπάξῃ 'στὰ πεταχτά, και πᾶρ' τον μέσα σὲ τὸ νερό, — ποῦ εὐτυχῶς σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος δὲν ἦταν βαθύ. Κατόπι του πέφτει και ὁ Τάκης, κ' ἔτσι ὁ ἕνας ἐψάρεψε τὸν ἄλλον.

Τελος πάντων! μιά ψυχρολουσία τὸ καλοκαίρι δὲν εἶνε δὰ και πολὺ φοβερὸν πράγμα! Τὸ μόνον κακὸ εἶνε, ποῦ ἡ Λιλίκα αὐριο ἔχει νὰ φάγῃ μπαρμποῦνι.

(Ἐπεται συνέχεια)

πρὸς τὸν παπποῦν, διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν και προστασίαν. Νέα ἐκπληξίς! ὁ παπποῦς ἐγελοῦσε με τήν καρδίαν του.

«— Ἡ Αἰμιλία ἔχει κάποιον δίκην, εἶπε, και ἐγὼ ἔκαμα ὄλωσδεῖλου ἄσχημα νὰ λύσω τὸ ζήτημα ἐπιπολαίως. Λυποῦμαι τὰ ὠραῖά τῆς μαύρα μαλλιά· ἀλλὰ θὰ ξαναγίνουν, και τὸ κουρευόμενον αὐτὸ κεφαλάκι θὰ χρησιμεύσῃ ὡς διδάγμα και εἰς τοὺς δύο μας... Ἐλα νὰ με φιλήσῃς, μικρὰ εἰκὼν και ὁμοίωσις τοῦ ἑαυτοῦ μου, και προσπάθησε εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ θυμώνῃς τῆ γιαγιά σου.»

«Τὸν καλὸ μου τὸν παπποῦ!... Ἐν τούτοις εἰς ἐκεῖνην ἔμεινε ἡ τελευταία λέξις:

«— Δὲν εἶχα θυμώσῃ, εἶπεν, ἀλλὰ δὲν ἤτο δυνατόν νὰ κάμω διαφορετικὰ ἀφ' ὅ, τι ἔκαμα.»

«Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον και νὰ με ἰδοῦν ὄλοι αἱ φίλαι μου, ἡ Καίτη Χάκκετ προπάντων, ποῦ εἶνε τόσον περιπαίκτηρα! Καὶ ἡ Χαρά μ' ἐφόβιζεν ἐπίσης. Τί θὰ ἐλεγεν ἀρά γε; Δὲν θὰ μοι ἐσήκωνε τήν φιλιαν τῆς, ἂν ἐμάνθανε τὰ διατρέξαντα; ἐσυλλογιζόμην. Καὶ ἤμην δυστυχῆς ὄλον τὸ ἀπόγευμα ἐξ αἰτίας αὐτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ
[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάυ]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

τορ Ἑλληνα, Πέδρο τοῦ Παργασῶ, Ἀριστοκράτιδα Ρουμανίδα καὶ Νύμφην τοῦ Σηκουάνα.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νῦν προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἀν δὲν ἀνταποδώσουσιν πρώτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὑφειλόμενα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλότιμὸν στέλλει ἡ διαπλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς Μικρῆς Βιοδοσίης (ἔστειλα). Ἀρχιστράτηγον Ἄδελφ (δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ σοὺ ἀπῆντησα! ναι, ἡ γραμματικὴ εἶνε πολὺ ἑκατιχθική, ἀλλὰ κάπου-κάπου γύρουν τῆς τῆν ἄδειαν, νὰ μοῦ γράψῃ;) Χαρούμενην Καρδοῦλαν (τὸ Π. Πνεῦμα νὰ ἄλλὰ τὸ ἄλγισμα τί νὰ το κίρω τώρα; ἰδὲ τί λέγει ὁ Ὁδηγὸς) Νοσταλγὸν τῆς Θαλάσσης (ἔστειλα) ἔδοι σὲ ἀνταποδόνται; καλὰ κάμνετε... μπόρει κανεὶς καὶ νὰ μὴ παῖξῃ λιγυκί;) Ὁβελίσκον τῆς Κλεοπάρας (ἔστειλα λαμβάνω τακτικῶς τὰς ἐπιστολάς σου, καὶ πάντοτε σοὺ δημοσιεύω τὰς πληροφορίες σου, — ἐντός ἔταν εἶνε ἐκ τῶν μὴ δημοσιουμένων) Θεοπρόβλητον Μυριήλ, Μίρατ Κ. Παλέην καὶ Νατασσουλὰν τῆς Ἀνδρον (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἑπτά: αἱ κάρτας καὶ περιμένω τὰς ἐπισημοποιήσεις;) Πλοῖον τοῦ Δουδάβεως ([ΕΕ] διὰ τὴν εὐφροσύνην ἐπιστολήν; καὶ ὁ Ἀνανίας ἐγγέλασ-πολύ, — ἂν καὶ αὐτὸς γελοῦ... σπανιώταται!) Ἄδελφ τῆς Ἐρημῶν ([Ε] πραγματικῶς, ἐνίσχυσε νικητὴν λαμπρῶν, καὶ εἰς τὸν κύκλον μας ἐισήγαγε ἀκόμη ἕνα φίλον, ὁ ὁποῖος εἶμαι βεβαίως ὅτι θὰ διαπρήξῃ καὶ νὰ ἰδῆ, ὅτι σιγά-σιγά θὰ καταλείψῃ καὶ τὸν ἄλλον) Ἄδελφ τοῦ Παργασῶ (τὸ ἔλαβα) Δημ. Μ. Σταμ. (δὲν εἶχες βάλῃ φευδάνυμον καὶ δὲν δημοσιεύω τὰς πληροφορίες σου; ἄλλως τε ἡ τελευταία, περὶ φωτογραφίας, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιευθῇ) Λουδοβίκο (ἔστειλε) Διὰ τὴν ἐπιστολήν σου, ἡ ἱστορίαν, καὶ δὲ εὐχαριστῶ πού μοῦ τὴν εἶπες;) Ἄνθος Ἐλπίδος (τὰ τετράδιά σου ἐλήθησαν καὶ τοὺς ἐστάλησαν; πρέπει νὰ ἔχῃς ἀκόμη ἄλλην ὑπομονήν;) Ὀνειροπόλον Ψυχῆν (ἐκαμὲς καλὸ ταξίδι;) Ἀγλαίαν Σ. Βαρδῶση (ἐλήθη εὐχαριστῶ) Ἀργυρῶν Συρίκων (εὐχαριστῶ ἀλλὰ διατὶ ἠόρασε νόσον ὄλγαν;) Βράχον τοῦ Φαλήρον (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἰσορῶσαν κάρταν) Παταράκη, Πράντο Χαβιάρη (εἶθε! ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις;) Ψυχῆν Γαυτάρη (ἐλήθη, εὐχαριστῶ) Μαλλιάρων ([ΕΕ] ἔλαβα καὶ τὰ δύο σου γραμματικά; τί νόστιμα πού τα λέει σοὺ ἔστειλα τὰ χαρτὶ καὶ ζήτησες; ἀλλῆθια, εἰς τὰ Νηκλάδων ἐφουσούσιν πατὴ τόσο δυνατὰ, εἰδήμῃ οἱ κηκίμοροι οἱ Βάγδοι θὰ εἶχαν... οὐρανό!) Ἀυτομόμον, Σπίθαν Τίναρ (ἔστειλε, τὰρχικά τοῦ παλαιού μου φίλου Χαλαροῦ Κόμου δὲν ἦταν αὐτὰ [Ε] διὰ τὸ χαριτωμένον γραμματικόν;) Τζάμιον Ἀνακατωμένον (δὲν ἀμφιβάλλω, δὲ ἐκακολουθεῖς νὰ εὐρίσκῃς ἐξαιτίον τὸν ἐφετεῖνον τόμον;) Διαβολάκη τοῦ Ηπειρωτῆ, Ἀστέρη τῆς Ἀνατολῆς (ἔστειλα) Σεντενιμένον Σιανώτων (ἔστειλα) εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐπιστόλιον;) Χαλδὸν Διάβολον ([ΕΕ] διὰ τὰ ὄρατα πού γράφεις περὶ ἀλληλογραφίας; ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου τὰς ἐπανορθώσεις ἐκεῖνας, ἀλλὰ πρόσεχε ἄλλοτε νὰ μὴν εἶσαι παπαρτζῆσι; μὴ παπαρτζῆσι νὰ γίνῃσαι τῆς διανοίας!) Μικρὸν Ἀθηναῖον, Ἐροδοτὸν Καμείλιον (ὄλοι καλὰ καὶ σὲ ἀσπάζονται; ἀλλ' ἀποῦ λείπει ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, θανατώσῃ; ἀρὰ γε τὴν ἀπάντησίν μου;) Ὑψιπέτην Ἄδελφ (μὴ νομίζω ὅτι ὁ προσεχὴς μεταφραστικὸς διαγωνισμὸς θὰ εἶνε ἐκ τοῦ ἀγγλικῶ) Ἀκτὴν τῶν Σπετσῶν, Κοιμητριάδα Κήθρον (χαίρω πού γίνεις καλὰ εὐχαριστῶς, νὰ μοῦ τα στείλῃς νὰ τα διαβάσω) Ἄνθος Ροιῶς (ἡ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ; θὰ ἐπρωτεύωμαι ἕως νὰ μοῦ ἐστέλθῃς Π. Πνεῦματῶ ἀντὶ τῶν Ἀνεγμάτων, τὸ ὁποῖον δὲν εἰμπαρῶ τώρα νὰ χρη-

σιμοποιήσω τὸ δικτὶ σοῦ τὸ λέγει ὁ Ὁδηγός;) Ἄθωλον Καρδίαν (ἐλήθη) Νήσον τῶν Φαίλων Βραδῶς Αἰνιγματικὰ ἀπαράλιτα πῶν προκηρυχθῆ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμὸς; καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πόσας φορές πρέπει νὰ το εἰπῶ!) Βροστὴν τοῦ Διδε ([Ε] πολὺ ἐγγέλασεν μετὰ τὸ ποίημα τοῦ Ἀνανία; ἔσαν διὰ τὴν συλλογὴν τῶν Ἀυτογράφων σου, θὰ δημοσιεύω μερικὰ εἰς προσεχῆ φύλλον, ἔταν θὰ ἔγω; περισσότερον τόπον;) Κερθῶν Ἐρημῆν (ἔστειλα) ἔταν ἐργάσασαι εὐσυνειδήτως; μὴ φοβῆσαι τίποτε; ὄρατὸν τὸ Π. Πνεῦμα;) Φάλλον, Ὁφελίον Τρωαδίτην (ἡ περὶ τῆς ἐρωτῆς εἶνε καὶ ἔχει; διὰ τὸ ἄλλο σὲ πληροφορεῖ ὁ Ὁδηγός;) Παιδικὴν Χαρὰν (ποῖα γραμματικὸν ἐνοεῖς;) Δωρητὴν Ὀρειῶν (δὲ ἐπιτελεῖται νὰ ποταθῇ; εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ ἰδῶ χαρτοπαλεῖα; εἰμπαρῶ; τὰ λέω γραφημένα στοιχίζον περισσότερον; ἄλλ' ἔδοι τώρα προτιμῶν; τὰ τυπωμένα;) Πέραμον (ὁ ὁποῖος συμμορεῖ μετὰ τὴν γυναικὴν τοῦ Φάουστ καὶ ἀναγνωρίζε εἰς διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῶν ἀγοριῶν;) Θερινὴν Βροχῆν (ναί, ναί, τὸ ἔμαθα ὅτι ἤθατε μασκαρῶδες ἐκατὸ τὸ βράδυ, καὶ ἐλυπηθῆκα πού εἶχα πῆσθ ἐνωρίς καὶ δὲν ἠμπορεῖα νὰ σας δεχθῶ) Πύθιον τοῦ Βορρέου (καλὴ ἡ πρότασις σου, ἀλλ' ἀνεγάρματος, τοῦλάχιστον πρὸς τὸ παρὸν;) Τυγγαρέλλαν (χαίρω πού γίνεις καλὰ;) Ἀργὰν Γκατῆ, Αἰγυπτιακὴν Μούσιαν (ἔστειλα) Λευκανθεμίδα, Νύμφην τοῦ Σηκουάνα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιτολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Μαρτίου ἀπάντησά εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

εἰ λυσεῖς δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Ἀπριλίου. Ὁ γράψῃ τῶν λύσεων, διὰ τὸ ὅτι δὲν νὰ γράφῃται τὰς λύσεις τῶν οἱ διηρηθημένων, πλεῖστα ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φάκελλον, ὅν ἔλασος περιέχει 80 φύλλα καὶ τιμῆται φρ 1.

137. Αἰζιγριφός.

Πηδᾶ τὸ πρῶτον, λείον τὸ ἄλλο. Τ' ὄλον εἰς πλοῦ, μικρὸ ἢ μεγάλο. Ἐστὴν ὄπὸ τοῦ Ἀσχαρῆα.

138. Στοιχειδωγριφός.

Εἰ; τὸ Σιάδιον τῆς νίκης τὸ στεφάνι καρτερῶ. Ἐνα γράμμ' ἂν ἀφαιρέσῃς Καὶ τὸν τόνον μεταθέσῃς; Ἄθλιος καὶ κοκομῆρας, εἰς τὸν δρόμον τρι- [τυρῶ] Ἐστὴν ὄπὸ τοῦ Τυβίου.

139. Τονόγριφός.

Εἰς φεθερᾶν εὐρίσκομαι, ὦ λυτ' ἀπελπισίαν! Κατέγω θέτιν τέρας εἰς τὴν Μυθολογίαν. Ἄν ὅμως σὺ εὐσπλαχισθῇ; τῆ; λυτῆν μου; [τὸν πόνον] Κε; ἀπλῆν μετέθετιν δευθῆς; νὰ κάμῃς εἰς τὸν [τόνον, —] Τὶ μεταμόρφωσις μαγικῆ! Γίνονται πόλις ἑλληνικῆ! Ἐστὴν ὄπὸ τῆς Ἀθῶς, Καρβίας.

140. Κεκρομένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυθόλεξον.

- 1. — Ἡ Ἀμαλία ἦτο βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος.
2. — Ἡ Σαλαμίς εἶνε νῆσος.
3. — Ἀγαπῶ τὰ ρόδα καὶ τὰ μῆλα.
4. — Ὁ Κάισαρ ἐδοξάσθη.

141. Δεκτυωτόν.

- 1. — Ἐπιστήμη.
2. — Ἀριθμὸς.
3. — Νερὸν τρεχομένον.
4. — Δεικτούργη φουσιολογικῆ.

Ἐστὴν ὄπὸ τῆς φιλοκαρτερῶς Ἰάδος.

142—143 Μεταμορφώσεις.

- 1. — Ὁ πένης δι' 9 μέτρα, νὰ γίνῃ πλοῦτος.
2. — Ἡ γαλήνη δι' 7 μέτρα, νὰ γίνῃ ἄλος.

Ἐστὴν ὄπὸ τοῦ Ἀσφῆν Ἰακτῆ.

144. 146. Λογοπαίγνια.

- 1. — Τῆς γῆς τὸ μέρος εἶνε καὶ χώρα.
2. — Εἰς τὰ ἐπιθετὰ βλέπει τὴν νῆσον.
3. — Τὸ παρ' Ὀμήρῳ ἔξω, ὄπωρα. Καὶ πάντοτερον σὺ τώρα λύσον.

Ἐστὴν ὄπὸ τοῦ Κανταῶν.

147. Τρεπλῆ Ἀκροστεγίς.

Τόρχικα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τρυφῶν, τὸ δεύτερον ἀρχαίαν βασί- λειά καὶ τὰ τρίτα ἡρακλείται:

- 1. Ἐπίθετον. 2. Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
3. Πέρσης βασιλεῦς. 4. Ρῆμα. 5. Θεὸς ποτά- μους.

Ἐστὴν ὄπὸ τοῦ Ἑδωθῶν Ὀρῶτων.

148. Φωνηεντύλιπον.

μυ - κρ - ν - βλ - πλο Ἐστὴν ὄπὸ τοῦ Ἀσφῆν τοῦ Βασιλείου.

149. Γρίφος.

Ἄς 1 V μ t Ἐστὴν ὄπὸ τῆς Ἑλληνοπόλιος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Ἰνδουματικῶν Ἀσφῆων τοῦ φύλλου 1-2

- 1. Διούσιος (δύο, νί, σύ, ὤς). — 2. Πάτρικ- καλμός. — 3. Σῶμα-γῆμα. — 4. Ἴανος - Ἰάσων.
8. Σ Α Π Ο Ν (ΝΩΠΑ Σύντα...)

- Α Ι Τ Ν Η (τὴΝ ΤΙΔραν...)
Τ Ι Τ Ο Σ (Κρόνος Ο ΤΤῆν...)
Σ Ο Φ Ο Σ (ΣΟΦΟΣ)
Σ Ω Τ Η Ρ (ΡΗΤΩΣ)

- 6. Κ Α Σ Τ Α Ν Ε Α 7. Ἱστορία, κύων
Ω η ο Ρ (ΕΙΣ ΤΟ ΡΥΑΚΙ-
Ν τ τ Ι ΟΝ). — 8. 9. 1,
Σ σ ρ Σ Χειμῶν, χειρῶν.
Τ ε ο Τ χρίσων, εἶρων, αἶ-
Α ρ π Ο ρων, αἶρω, ἄρω, ἄ-
Ν Ο Ο Γ ρα, ὄρα, ὄρα, ὄρα.
Τ Ε ρα, ὄλος, ἔλος.
Ι Ι μέλος, μέρος, θέρος.
Ν Τ ε, Γέλως, Γέλων,
Ο Ω μέλλων, μέλλον.
Σ Ν μέλος, ἔλος, ὄλος ὄλος, τόπος, Τῆνος.

Ρῆνος, θρήνος. — 10—14. Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τῆ; ἀλλοθῆς ΔΡΑ, σχημα ζονται; — ἄρα, ὄραμα, ὄραση, ὄραση, ὄραση, ὄραση, ὄραση. — 15. ΜΕΛΙΟΜΕΝΗ (Μέδουσα, Ἀβουκωσία, Καλαφῶς, Ὀκνητῆ, Διάκος, Ἀνδρομέδα, Ἰργένεικ, Ἀρταρῆνης, Κλοταρῆν, Ἡστέρη. — 16. Οἶα ἡ μέρη τοῖαδ ἡ ψυχῆ — 17. Ἡ ἰσχύς ἐν τῇ ἐνώσει. — 18. (Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Πινδύος δημοσιεύεται εἰς τὴν σημερι- νὴν ἀλληλογραφίαν.)

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΣΣΙΑ

συνδρομητῆ τῆς «Διαπλάσις τῶν Παίδων» ὄσοι δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν τῶν ὀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ καταβάλλουσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν Ὁδηγῶν καθηγητὴν κ. Ἀναστασίου Ν. Μόλταν, (rue Pouschkin No 70), εὐγενῶς ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικῶ κατ' ἄπασαν τὴν Ρουσίαν. Παρὰ τὴν αὐτὴν κ. Ἀντιπροσώπων ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομητῆ; ἐξ ὁμοσθητικῶν πόλεως τῆς Ρουσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι περὶ ἀποστολῆς τόμων τῆς «Διαπλάσιος» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» τῆς.